

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa M. Z., O. S., K. K. i W. G.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w M.
o zapłatę wyrównania wynagrodzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 24 marca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Płocku z dnia 5 września 2024 r., sygn. akt VI Pa 3/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego
powódek.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 września 2024 r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił apelację pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. od wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie z 1 grudnia 2023 r., którym w pkt I. zasądzone od pozwanego na rzecz powódki M.Z. kwotę 18.346,56 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od wskazanych w wyroku kwot; w pkt IV. zasądzone od pozwanego na rzecz powódki O.S. kwotę 18.346,56 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od wskazanych w wyroku kwot; w pkt VII. zasądzone od pozwanego na rzecz powódki K.K. kwotę 18.346,56 zł tytułem

[illegible]

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji słusznie zauważył, że akta osobowe powódek wskazują, że po uzyskaniu specjalizacji w jakiegokolwiek dziedzinie, pielęgniarki, niejako z automatu, były zatrudniane na stanowisku pielęgniarki specjalisty niezależnie od potrzeb szpitala. Taki stan organizacyjny wskazywał jednoznacznie, że stanowisko specjalisty było ściśle związane z posiadanymi kwalifikacjami (jakąkolwiek specjalizacją) i całkowicie niezależnie od potrzeb związanych z opieką medyczną. Skoro więc powódki wykazywane były jako osoby zajmujące stanowisko przypisane do 7 grupy zawodowej na podstawie ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych według stanu prawnego na 1 lipca 2021 r., to należy przyjąć, że pracodawca wymagał od nich kwalifikacji wykazanej w tej grupie zawodowej, czyli tytułu zawodowego magister pielęgniarstwa i tytułu specjalisty w dziedzinie pielęgniarstwa lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia. Sąd Rejonowy trafnie zważył, że akta sprawy nie wskazują, żeby te wymagania szpitala uległy zmianie. Skoro więc grupa zawodowa 2 określona w załączniku do obecnie obowiązujących przepisów reguluje tożsame kwalifikacje wymagane jakie poprzednio uregulowano w grupie 7, wynagrodzenie zasadnicze powódek od 1 lipca 2022 r. powinno być określone według współczynnika pracy 1,29. W związku z powyższym nie sposób zgodzić się z apelującym, iż zmiana kategorii zaszeregowania na grupę 5 (współczynnik 1,02 zamiast dotychczasowego 1,06) nie prowadziła do systemowego obniżenia wynagrodzenia zasadniczego powódek. Sąd I instancji słusznie ocenił, że przedmiotowa zmiana mogła być dokonana jedynie przez wypowiedzenie lub porozumienie zmieniające, przy czym pisma z dnia 20 lipca 2022 r. nie spełniały powyższych kryteriów, gdyż nie było nich mowy o tym, że następuje zmiana warunków pracy i płacy, jak również czy zmiana jest korzystna

czy niekorzystna dla pracownika. Pozwany nie złożył więc wypowiedzenia zmieniającego, które powinno być uzasadnione.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną, w której na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania „z uwagi na fakt, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „Czy wypowiedzenie zmieniające uregulowane w art. 42 § 1 Kodeksu pracy ma zastosowanie do sytuacji zmiany wynagrodzenia zasadniczego pracownika na jego korzyść co do wysokości przy dokonywaniu - od 1 lipca 2022 r. - uzupełnienia umowy o pracę w trybie art. 5a Ustawy z dnia 8 czerwca 2017 o sposobie ustalenia najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, który to art. 5a został wprowadzony Ustawą z dnia 26 maja 2022 r. (Dz. U. z dnia 28.06.2022 r. poz. 1352) jeżeli od dnia 1 lipca 2022 r. sposób podwyższania wynagrodzenia zasadniczego został ustalony Zarządzeniem nr 36/2022 z dnia 19 lipca 2022 r. Dyrektora SPZOZ w M., do wydania którego Dyrektor był zobowiązany przez ustawę, a nadto zmuszony do tego przez brak porozumienia z organizacją związków pielęgniarek i położnych.”

Z uwagi na wskazane powyżej argumenty skarżący uznał skargę kasacyjną za oczywiście uzasadnioną (art. 368⁹ §1 pkt 4 k.p.c.) co dodatkowo powinno przemawiać za przyjęciem jej do rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wniesiono o „oddalenie w całości skargi jako bezzasadnej; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódek kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgłoszone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej podstawy przedsądu (wyżej in extenso) nie składają się na zasadne podstawy przedsądu i dlatego wniosek nie został uwzględniony.

Ad 1. Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do pytania i odpowiedzi, która nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa, zwłaszcza czy rozstrzygnięcie Sądu powszechnego jest prawidłowe w indywidualnej sprawie. Wówczas funkcja pierwszej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie miałaby granic i postępowanie kasacyjne stałoby się powszechną instancją.

Zestawienie w zagadnieniu art. 42 § 1 k.p. z art. 5a ustawy z 8 czerwca 2017 r. i Zarządzenia nr 36/2022 z 19 lipca 2022 r. Dyrektora SPZOZ w M. w syntetycznym ujęciu, potwierdza, że zgłoszony problem prawny nie wykracza poza spór dotyczący oceny zastosowania tych przepisów w konkretnej sprawie, dlatego nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego o uniwersalnym znaczeniu dla systemu lub dziedziny prawa, jako że samo pytanie i jego uzasadnienie nie składają się na istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Regulacje prawne, które decydowały w sprawie były silnie uwarunkowane kauzalnie i ich treść nie budzi wątpliwości, chodzi o ustawy z 8 czerwca 2017 r. i z 26 maja 2022 r. oraz rozporządzenie Ministra Zdrowia z 5 lipca 2021 r. Nie sporne były wykształcenia i kwalifikacje powódek.

Sąd powszechny dostrzegł szerszy kontekst sprawy, co ilustruje argumentacja uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego i wyroku Sądu Okręgowego. To wszystko składa się na podstawę faktyczną i materialną sprawy, przy czym skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku i Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to obowiązuje również na etapie przedsądu w ocenie podstaw przedsądu z art. 398⁹ pkt 1 i 4 k.p.c.

Skoro zatem podstawa faktyczna i materialna zaskarżonego wyroku oraz treść wniosku mają decydować o istotnym zagadnieniu prawnym, to uprawnione jest stwierdzenie, że sformułowana we wniosku kwestia prawna nie składa się na istotne zagadnienie prawne, albowiem nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa i jego stosowanie w indywidualnej sprawie. Kontrola wykładni i stosowania prawa materialnego to domena podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Zwykła wykładnia prawa nie składa się na podstawę przedsądu (a contrario art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Należy zatem odróżnić istotne zagadnienie prawne od samej wykładni prawa i nawet kwalifikowanej potrzeby wykładni prawa oraz stosowania prawa w indywidualnej sprawie (ustawodawca wyraźnie odróżnia pierwszą i drugą podstawę przedsądu, czyli istotne zagadnienie prawne od kwalifikowanej wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Ocenę tę potwierdza wskazanie we wniosku na art. 42 § 1 k.p., który jest regulacją prawa pracy i dlatego kwestionowanie stosowania tego przepisu wymaga właściwego zarzutu, który nie może pomijać podstawy faktycznej i materialnej sprawy.

Kwestię zgłoszoną w zagadnieniu prawnym rozpoznał w istocie Sąd powszechny, przy czym stanowiła tylko część składającą się na podstawie rozstrzygnięcia, do której mogą być skierowane zarzuty podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), a których nie ocenia się na etapie przedsądu.

Negatywna ocena odnosi się również do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przede wszystkim wobec braku uzasadnienia tej podstawy przedsądu, odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które ustawa procesowa odróżnia i wyraźnie wymaga (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.). Nie wystarcza zatem ogólne lub hasłowe odwołanie się we wniosku do uzasadnienia zarzutów podstaw kasacyjnych. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, dlatego nie zastępują uzasadnienia podstawy przedsądu, nawet tej szczególnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna ma na uwadze indywidualny interes strony w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący we wniosku powinien zatem samodzielnie, czyli odrębnie od uzasadnienia podstawy kasacyjnej wskazać i wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Brak jest tego we wniosku.

Zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (a contrario art. 398¹⁴ k.p.c.), jednak w odniesieniu do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga się wykazania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skargę kasacyjną wnosi się wszak od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. art. 398²¹ k.p.c., zważając na wynik sprawy, niepowodzenie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i dotychczasowe obciążenie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego na rzecz powódek.

[a.]